

dels 20. Són molt vistoses i estan molt ben conservades. Es coneixien en altres zones, però a menys profunditat i en marges. Aquí n'hi ha una densitat excepcional!

Parleu de "jardins de gorgònies".

Sí, i hem volgut fer inventari dels éssers vius en aquest "bosc", fer-ne el mapa bionòmic incloent-hi els coral·lígens, les plantacions de gorgònia blanca, les esponges i les zones de corall vermell, aquestes últimes per l'interès comercial.

Impossible, sense el suport de la gent?

De segur. Aconseguir 5.000 euros a través de Verkami, afegit al fet de tenir un blog i publicar-hi fotos de cada immersió, ens ha fet canviar el xip: quan la gent et presta atenció, vols fer les coses encara més bé.

També heu rebut ajut de La Caixa.

Sí, per estudiar amb dos genetistes la connexió genètica entre les poblacions de gorgònies del canó de Palamós, els canons d'Arenys i el canó de Blanes. Interessava no tant l'endogàmia com el nivell de fragilitat: saber si davant d'un desastre es podran regenerar. Encara no ho hem publicat.

Ara amb S'Agulla prepareu el projecte "Oceans".

Un projecte educatiu per internet amb una idea molt senzilla: que alumnes de secundària d'arreu del món expliquin com és el mar de davant de casa.

Fixant-se en què?

En tres elements: l'aigua (temperatura, visibilitat i marees), la sorra (segons el gra i els minerals) i la vida que hi viu (què es ven al port, què expliquen els pescadors). La quarta activitat és "la ruta del peix", és a dir, què arriba al plat.

Al blog "Els jardins submergits de la Selva" recull fotos de totes les immersions.

Què sabem del Mediterrani?

Quasi res! Fa tant que està humanitzat que els ecosistemes estan alterats. No tenim ni idea de com era! No queda res prístí. Però és un mar que no te l'acabes!

Tot i la contaminació.

Sí, ens estem carregant el fons marí! Com que no el veiem, el tenim com a abocador. Diem de l'Amazones, però el mar li dóna cent voltes! És on hi ha més biodiversitat, i sens dubte on hi ha més recursos mèdics per descobrir.

Què et té enganxada al submarinisme?

És una vàlvula d'escapament i una concentració, perquè sempre has d'estar pendent del manòmetre, que mesura la pressió i et diu l'aire que et queda.

T'hi va la vida.

Per això m'agrada el que diu Eduard Admella: no es pot banalitzar estar sota l'aigua. Ara, gaudeixes molt de l'entorn, dels detalls i del paisatge. I surts amb una gana i un cansament!

El submarinisme t'ajuda fora l'aigua?

T'ajuda a veure quan et descontroles, i llavors em dic el mateix que quan tinc un problema a l'aigua: quieta, no t'esveris, respira! I llavors ja estic preparada per prendre la decisió que hagi de prendre.

D'on et ve l'afició pel mar?

De petita estíuejàvem a Calella de la Costa. A 3 anys ja volia aprendre a nedar i els pares em deien que era "massa petita". I pensava: "Ara no em deixeu, però de gran ja veureu!". De ganes de bussejar n'he tingut sempre, però no vaig començar fins al 2000, quan feia recerca al Centre d'Estudis Avançats de Blanes.

Bussejar t'ha servit com a biòloga?

Jo treballava analitzant imatges de satèl·lit, i el busseig era per afició. Els biòlegs que per feina han de bussejar, a 35 anys abandonen les aletes. De biòlegs que baixem a més de 40 metres en som molt pocs!

Carme Badia i Puig